Academie voor Systemisch Werk

Nieuwsflits

November 2026

Nieuwe collega

Ik ben Leonie Muijs, moeder van Mats, 'bonus'-moeder van Constantijn en levenspartner van Ivo. Met ons samengestelde gezin wonen we op loopafstand van de prachtige binnenstad van Amersfoort.

Sinds een paar maanden werk ik als trainer bij de Academie en het voelt voor mij enorm rijk dat ik bij mag dragen aan alles wat dit prachtige instituut in de wereld brengt. Je kunt me tegenkomen als (assistent-) trainer in de basisopleidingen en tijdens de opstellingendagen.

Gedrag van mensen en de interactie tussen hen vind ik al van jongs af aan fascinerend. En daarom hou ik zo van het begeleiden van mensen en organisaties in de richting van hun bedoeling. Niks mooier dan daar getuige van te zijn!

Dit doe ik als coach, trainer, organisatie-adviseur en soms interimmanager, vanuit mijn bedrijf Je Suis.

En altijd en overal met mijn systemische blik. Omdat ik zo geloof in de kracht van systemisch werken om mensen en organisaties te laten floreren.

Ik geniet ervan dit nu ook binnen de Academie te kunnen doen, samen met net zo bevlogen vakgenoten.

En kijk er naar uit veel mooie, waarachtige ontmoetingen. Graag tot ziens!

Plek

Wie later binnenkomt,
brengt een nieuwe beweging mee.
En als we insluiten,
wordt de kring weer heel

We hebben, binnen de Academie, het afgelopen jaar plek gemaakt voor nieuwe collega's en nieuwe programma's. De Academie groeit en daar zijn we blij mee!

De komst van nieuwe collega's zorgt er keer op keer voor dat er iets in ons veld subtiel verschuift. De groep van bestaande collega's moeten weer even herijken, kalibreren, zich verhouden tot de nieuwe samenstelling van het team. Net als onze deelnemers. Dit vraagt van ons allemaal dat we, iedere keer op nieuw, insluiten. Dat betekent actief binnen laten komen. Niet alleen insluiten als formaliteit, als construct maar een actief besluit nemen om ruimte te maken voor de ander om in te stappen. Voor die er al waren vraagt dit: ruimte maken en van de nieuwe binnenkomer; moed.
Pas wanneer iemands binnenkomst wordt gezien, beantwoord en gedragen ontstaat er compleetheid.

Zin om je vakmanschap te verdiepen?

Beste oud-deelnemers,

Heb je de BWS- of SOW-opleiding gevolgd en smaakt dat naar meer? Misschien merk je dat er weer ruimte is om te verdiepen, om jezelf te laten voeden met nieuwe inspiratie en om je vakmanschap een stap verder te brengen.

Daarom nodigen we je van harte uit voor onze nieuwe Mastercourse Systemisch Leiderschap in organisaties. Hij is voor iedereen goed bruikbaar, of je nu als systemisch begeleider, coach, leidinggevende of adviseur werkt. In vier Masterclasses van twee dagen gaan we samen op onderzoek naar vier thema's die in elk leiderschapsvraagstuk meespelen: Autonomie, Macht, Effectiviteit en Succes. Er is ruimte voor deep dives, nieuwe perspectieven en direct toepasbare inzichten. En je leert met en van gelijkgestemden, misschien wel van bekende gezichten!

Je hoeft niet alle masterclasses te doen. Je kunt de hele Mastercourse volgen, met een meesterproef en een reünie, of je kiest de Masterclass die op dit moment het beste bij jou past. Zowel de vorm als ook de inhoud is afwijkend en aanvullend op de SOW (mocht je die gevolgd hebben)

De eerste Masterclass begint al op 8 december, dus wacht niet te lang met kijken. Alle informatie, de studiegids en de inschrijving vind je op avsw.nl/masterclasses-systemisch-leiderschap-in-organisaties

Wij, Sandra en Roald, zien je graag terug in het Poortgebouw, in Eefde!

Balans geven en nemen

Onze mooie grote zaal in het Poortgebouw, de oude Kazerne, is generaties lang voor alle Eefdese kinderen een plek geweest waar je op 5 december een pakje mocht komen halen bij Sinterklaas. Ook dit jaar vieren de scholen uit Eefde hier nog hun Sinterklaasfeest. Zo blijft de zaal een plek waar geschenken in alle mogelijke vormen gedeeld kunnen worden!

Ten slotte nog een mooi citaat om mee te nemen in de aanloop naar pakjesavond. Wibe Veenbaas zou zeggen;
"Relaties worden gevestigd in het aannemen en gevierd in het geven".

Pakjesavond als kans om, op de horizontale lijn (met partners, vrienden en collega's), de balans in geven en nemen op te maken en eventueel recht te trekken.

Voor wie het viert; wensen we je vooral veel plezier!

COLUMN **SINAN CAN**

Thuis

Er komt een moment in het leven waarop je begrijpt dat opgroeien minder te maken heeft met ouder worden dan met vertrekken. Ieder mens loopt langzaam weg uit kamers waarin hij of zij dacht altijd te zullen blijven. Uit straten waar je leerde fietsen, uit slaapkamers waar stof, dromen en jeugdherinneringen zich vermengden. We denken vaak dat we slechts van plaats veranderen, maar in werkelijkheid laten we telkens kleine versies van onszelf ergens achter. Thuis wordt langzaam een vraag, geen adres meer. Je richt een appartement in een nieuwe stad in, zet planten op de vensterbank alsof je wortels kunt nabootsen, hangt foto's aan de muur en probeert met kleine rituelen de stilte minder vreemd te maken. En wanneer het te stil wordt, bel je je moeder of vader en vraag je naar kleine dingen: het weer, de buurvrouw of buurman, de kat van de overburen. Het zijn gewone vragen, maar ze vormen een brug. Soms hoor je op de achtergrond dezelfde klok slaan die vroeger in de woonkamer hing en lijkt de afstand enkele seconden lang op te lossen. Want hoe leg je uit dat je tegelijkertijd twee plaatsen mist? Dat je in je nieuwe stad verlangt naar het oude huis, maar bij terugkeer ook de vrijheid mist van het anoniem zijn? Thuis wordt een pendelbeweging tussen herinnering en verlangen, tussen wat je achterliet en wat je nu probeert op te bouwen.

Er bestaat een oud verhaal uit Centraal-Azië. Een jonge herder verliet zijn yurt om in een verre stad te studeren. Hij leerde nieuwe talen, liep over geplaveide straten en vertelde zichzelf dat hij vooruitging. Na jaren keerde hij terug. De steppe lag er nog altijd, eindeloos en stil. Maar hij miste de drukte van de stad, de cafés, de bibliotheken, de anonimiteit waarin hij zichzelf opnieuw kon uitvinden. Hij ging naast zijn grootmoeder zitten en zei: 'Ik weet niet meer waar mijn thuis is.' Zij schonk thee in en antwoordde rustig: 'Je denkt dat thuis een plaats is die je kunt vasthouden. Maar thuis is de ruimte waar herinnering en verlangen elkaar telkens weer ontmoeten.' Langzaam begreep de herder dat verandering geen verraad was aan zijn oorsprong. Hij droeg de steppe nog steeds in zich: in zijn geduld, zijn stilte, de manier waarop hij naar de lucht keek.

Dat is misschien wat thuis werkelijk is. Niet de muren, maar de gewoonten. De geur van brood. Een sleutel in een slot. Een stoel die nooit helemaal van een ander wordt. Een deur die opengaat zonder enige uitleg. En toch verandert thuis met ons mee. Huizen verdwijnen, steden veranderen, mensen worden ouder, maar de behoefte aan thuis blijft aanwezig als een zachte onderstroom. Thuis is uiteindelijk de plek waar we even zonder maskers mogen bestaan.

Column in de VARA gids van Sinan Can, gepost op LinkedIn